

Ina scoase căpușa-rădașcă și căluțul-de-mare din praful drumului de țară. Erau atât de mici, încât îi încăpeau în palmă. Pit nu se arăta prea încântat de faptul că aveau companie, dar nu zise nimic. Se mulțumi să mormăie nedeslușit câteva clipe, apoi porni, rapid, pe mijlocului drumului.

Începură să simtă briza răcoroasă. În depărtare se zărea întinderea albastră ce se unea cu cerul.

Cu cât se apropiau de apă, cu atât căluțul parcă se trezea la viață. Deschise ochii larg, iar trupul începu să i se înzdrăvenească.

Ajunși la malul apei, căluțul-de-mare sări din palma Inei în nisipul fin și auriu. Deveni plin de vigoare și începu să crească, în timp ce se apropia de valurile înspumate.

— Ia te uită la el! exclamă Pit, parcă invidios pe transformarea căluțului.

— Ce mă bucur! exclamă Ina. A întinerit și... crește!

— Așa și trebuie, zise căpușa-rădașcă. Așa vă va putea trece dincolo.

— De ce să ne treacă dincolo? întrebă Pit, mirat.

— Pentru că trebuie, răspunse căpușa-rădașcă.

— De parcă ne-ați fi așteptat, bombăni Pit.

Inei i se păru destul de amuzantă situația în care se aflau. Se gândi că, dacă tot au ajuns până aici, vor merge mai departe, fără teamă.

— E mult până pe celălalt mal? întrebă Ina.

— Nu, răspunse căpușa-rădașcă. În apă, căluțul se mișcă foarte repede.

— Și eu mă mișc repede, zise Pit, zburându-și țepii.

— E prima oară când călăresc, zise Ina entuziasmată. Și nu oricum. Ci pe un căluț-de-mare!

Pit mormăi ceva nedeslușit. Intrat în apa albastră, căluțul-de-mare ajunse de mărimea unui cal adevărat. Sălta, fericit, și numai aripile îi lipseau ca să-și ia zborul. Căpușa-rădașcă arătă spre cer.

— Voi auziți? întrebă ea.

— Ce? N-auzim nimic, doar valurile, destul de slab, recunoscuse Ina.

— Priviți cu atenție!

— Tu întrebi dacă auzim ori dacă vedem? se răsti Pit la căpușa-rădașcă. Hotărăște-te!

Ina râse, în timp ce-și lăsă capul pe spate, iscodind cu privirea cerul senin, lipsit de orice urmă de nor. Deodată, desluși în văzduhul albastrui ceva ce semăna cu o sferă. Aproape transparentă, pe suprafața ei alunecau diverse culori, ca pe un balon de săpun. Cobora lent.

— Se vede ceva, acolo sus, ca o minge, exclamă Ina înălțând brațul drept.

— Aha! zise Pit privind în direcția indicată de Ina. E o sferă mititică.

— E Sunetul, zise căpușa-rădașcă.

— Sunetul? se miră Ina.

— Da. Ascultați cu atenție.

Ascultară nemișcați. Într-adevăr, se auzea, vag, un sunet. Ca o tânguire blândă, ca o chemare.

— El vă va arăta drumul, mai zise căpușa-rădașcă și dintr-odată se făcu nevăzută.

— Mie nu mi se pare în regulă, bombăni Pit.

— Ce nu ți se pare în regulă, dragă Pit? întrebă Ina.

— A dispărut și ne-a lăsat cu ochii în soare, interveni Pit.

— A spus să traversăm apa cu ajutorul căluțului-de-mare, zise Ina.

— Ea de ce nu vine cu noi? continuă Pit cu întrebările.

— Asta n-am de unde să mai știu, zâmbi Ina. Poate are altceva de făcut.

— Iar noi trebuie să avem încredere în căluț? întrebă Pit.

— Trebuie, nu avem de ales.

— Ne putem întoarce... bâlbâi Pit.

— Chiar vrei să ne întoarcem? întrebă Ina. Hai să terminăm cu pălăvrăgeala!

Pit tăcu pentru câteva secunde. Își dădu seama că-l luase gura pe dinainte.

— De fapt, nu am vrut să spun asta, recunosc eu. Doar că nu prea am încredere în căluț...

— Fără încredere nu putem merge mai departe.

— Asta așa e!

Urcară pe spinarea căluțului-de-mare. Acesta porni lin și fără ezitări, ca o corabie care a străbătut mările și oceanele în lung și-n lat.

Ina se simțea în siguranță. Cu tot curajul său, Pit preferă să tacă, până în momentul în care vor pune piciorul pe pământ.

Stropi de apă îi atingeau Inei obraji și buzele. În fața lor se rostogolea Sunetul, arătându-le calea.

Pești zburători săltau în jur, într-o hârjoană plină de stropi spumoși.

Doi delfini își arătau, din când în când, spinările lucioase și boturile zâmbitoare. Făceau cercuri în jurul căluțului-de-mare, spre încântarea Inei.

Soarele strălucea, vesel, pe cerul de cristal. Razele sale pipăiau, cu căldură, suprafața apei, luminându-i adâncurile.

Se zăreau plante verzui crescute printre corali roșii.

În adâncul apei respira o lume plină de culori și umbre.

Călătoria nu a durat mult. După ce Ina și Pit coborâră pe mal, căluțul-de-mare se scufundă și dispăru fără să scoată o vorbă.

— Ei, cum te-ai simțit? întrebă Ina.

— Bine, bine, mormăi Pit, scuturându-și țepii.

Faleza era înaltă și plină de pietre.

— Va trebui să ne cățărăm până sus, zise Ina.

— Normal! replică Pit și porni cu avânt să escaladeze bolovanii.

Ina îl urmă, atentă să nu alunece pe suprafețele ascuțite. Era uimită de cât de bine se descurcă ariciul alb, cum saltă de pe o piatră pe alta cu picioarele lui mărunțele.

Pit a ajuns primul sus. Și-a înălțat capul lunguiet și a scos un țipăt scurt, de uimire. Când Ina s-a oprit lângă el, nu i-a venit să-și creadă ochilor.

Priveliștea de dincolo de faleză era ca de pe o altă lume.

Un ținut întunecat, acoperit de umbre. Cenușiu și mâlos. Ca și cum pământul a fost împărțit, brusc, în două părți complet diferite. Nu mai strălucea soarele.

Pe cerul întunecat se zărea o lună neagră, subțire cât o seceră.

Contrastul era tulburător. De o parte, marea întindere de apă scaldată în razele pline de strălucire ale soarelui, iar de partea cealaltă, o mlaștină întunecată cu o lună neagră ce stătea spânzurată deasupra ei.

Siluite ciudate se zăreau ici-colo, îngropate pe jumătate în mâl.

Erau trunchiuri de copaci, de diferite forme. Trunchiuri de stejari. Fără crengi, doar cu câte un ciot bubos. În jurul lor se înălțau miroaturi înțepătoare.

Apa neagră bolborosea fără-nctare.

Sunetul se oprise și el, balansându-se ușor în aer. Tânguirea se auzea acum mai clar, mai intens.

— După cum se vede, zise Pit pe un ton grav, nu putem merge mai departe. Și nici nu mi se pare prea atrăgător.

— E chiar înfricoșător, zise Ina. Am nimerit pe un tărâm al nopții.

— Întrebarea este... cum ne întoarcem? Căluțul-de-mare ne-a lăsat cu buzele umflate. A dispărut ca un neserios. Nici nu și-a luat rămas-bun!

— Nu vă întoarceți, se auzi un glas subțire.

Ina și Pit priviră în jur, încercând să descopere cui aparținea acea voce neobrăzată. Auziră câteva sughițuri scurte, ca niște chițcăituri de șoricel.

— Ia te uită! exclamă Pit amuzat. Ce apariție!

Doar la câteva palme de ariciul alb, Ina văzu ceva ce semăna cu o râmă verzuie înaripată.

— Un vierme cu aripi! se miră ea.

— Nu sunt deloc un vierme! replică micuța apariție. Sunt un dragon!

La auzul acestei afirmații, Ina și Pit priviră mai atent.

— Drago! exclamă Ina. Ce mă bucur să te văd din nou!

— Exact el ne mai lipsea, bodogăni Pit.

— Hai, Pit, recunoaște că te bucuri!

Ina întinse mâna, iar dragonul zbură și i se așeză în palmă. Sughită de câteva ori, apoi își umflă obrăjorii, încercând să devină fioros, și scuipă două firișoare de foc.

— Ha, ha, sunt mai mici decât flacăra unui chibrit, zise Pit. Pe cine sperii cu focușorul ăsta?

— Pe nimeni. Pe deasupra, mai și sughit.

— Halal dragon! continuă Pit.

— Dar e tare drăgălaș, zise Ina.

— Sunt ultimul dragon de pe pământ! Un dragon fioros! Și apar atunci când e nevoie de mine.

— Micuțule Drago, zise Pit, tu nu poți crește, precum căluțul-de-mare? Să ne urci în spinare și să ne duci înapoi? N-am chef să merg prin mizeria aia de mlaștină neagră și urât mirositoare. Mă voi murdări ca un porc.

— Nu mă pot face mare, chiar dacă-mi doresc asta de când m-am născut, spuse Drago. Iar voi trebuie să mergeți mai departe!

— De ce trebuie? întrebă Ina.

— Ne-a promis bunicul tău... zise micuțul Drago, parcă speriat de propriile cuvinte.

— Ce a promis? întrebă Ina mirată.

Drago sughită, scurt și ascuțit, de câteva ori. Inspiră adânc și ținu aerul în piept, până ce ochii i se umeziră. Apoi respiră, cu un șuierat plăpând. Pâlpâiră câteva flăcări minuscule.

— Să vă povestesc, pe scurt, zise Drago. În vremuri îndepărtate, aici a fost o pădure bogată, care avea păsări cântătoare, vulpi, iepuri și căprioare... Cum îi stă bine unei păduri frumoase și bogate. Dincolo de marginea pădurii, nici prea aproape, dar nici prea departe, creștea un stejar mândru și falnic. Oarecum izolat de copacii din pădure, și totuși, la vedere. Mă primea întotdeauna pe crengile sale. Era gros, noduros, vânjos. Ca o catedrală. Iar într-o noapte fără lună, în pădure răsări, nu știu cum și de unde, Asfodela.

— Asfodela? se mirară, într-un glas, Ina și Pit.

— Vrăjitoarea cea neagră și urât mirositoare, zise Drago și sughită de câteva ori, speriat. Are un chip de smoală. Luna neagră de pe cer a răsărit odată cu apariția Asfodelei. Din gură îi ies miasme otrăvitoare. De la brâu în jos e un trunchi de copac noroios și bubos. În jurul ei bâzâie mereu niște muște grase, aducătoare de boli și de molime. Are brațe lungi, noduroase, cu degete

subțiri și unghii ca niște secere ascuțite. Astfel, în scurt timp, vrăjitoarea a transformat totul într-o mlaștină puturoasă, a morții. Au dispărut toate păsările, toate viețuitoarele. Din copaci, după cum vedeți, au rămas doar trunchiuri negre și urâte. Numai stejarul, în singurătatea lui, i-a rezistat. Nu a reușit să-l scufunde în mlaștină. Dar l-a făcut prizonier în turnul unui castel.

— Cum? se miră Pit. Ce turn?

— Nu știi, sughiță Drago. Într-o dimineață, am găsit turnul în locul stejarului, iar acesta era captiv în interiorul lui. Turnul are o singură fereastră, mai mult o gaură înnegrită, ziduri din piatră și un acoperiș solid. O fi zburat, dus de muștele grase ale vrăjitoarei. L-au așezat peste stejar, ca să-l sufoce.

— Grozave muște! mormăi Pit, ironic.

— Fără lumină și fără aer, se va stinge, continuă Drago printre sughițuri. I se scurg, încet, puterile. I-au mai rămas doar două crengi mari.

— Și care-i rostul nostru în toată povestea asta? se răsti Pit.

— Este vorba despre Ina, zise Drago.

— Despre mine? se minună Ina.

— Da. Asfodela nu le poate face rău oamenilor. Tot ce li se poate întâmpla rău este să se scufunde în mlaștină pentru totdeauna ori să se îmbolnăvească. Bunicul tău a ajuns și el aici și a aflat totul. El ne-a spus că tu îndrăgești copacii, și mai ales stejarii.

— Așa e, recunosc Ina. Mergeam cu bunicul în excursii prin păduri de stejar. Am și sădit unul împreună.

— Doar o fetiță cu inima curată poate salva stejarul, zise repede Drago. Dacă el o va putea îmbrățișa, totul va fi ca înainte.

— Și cum vom ajunge până acolo? întrebă Pit, încruntat. O să ne scufundăm după primii pași.

— Voi zbura înaintea voastră și vă voi arăta pe unde să călcați, explică Drago. Și Sunetul cunoaște drumul, dar mai mult în zbor, prin văzduh. E chemarea stejarului.

— Cine? întrebă Ina.

— Sfera aceea, zise Drago, înălțându-și capul spre balonul care plutea, legănat, deasupra lor, ca și cum aștepta să pornească.

— Cu tot ajutorul tău, îi mărturisi Pit dragonului, eu nu voi putea merge. Sunt prea mic pentru mlaștina asta și prea... alb.

— Te iau în brațe, nu-ți face griji, zise Ina zâmbind.

— Așa se mai poate, bombăni Pit.

Ina îl luă în brațe și porni, fără grabă, atentă la fiecare pas, după micuțul Drago. Teamă i se strecură în suflet. Se străduia să nu se observe, să nu-l sperie și mai tare pe ariciul alb. Îl simțea cum tremură.

Mlaștina avea insulițe ici-colo, acoperite și ele de un strat subțire, negru și mâlos. Picioarele fetei se scufundau, uneori până la glezne, în noroiul cleios. În jur plesneau, din când în când, bulbucii cenușii, înălțând miasme puturoase. Siluetele negre ale trunchiurilor de copaci semănau cu niște făpturi ciudate.

Monștrii captivi ai mocirlei în care-i scufundase Asfodela.

O siluetă de războinic cu un picior ca o țepușă.

Doi ochi crescuți de o parte și de alta a capului, într-o poziție destul de comică. Pit nu se putu abține și pufni într-un râs scurt.

— Râzi? îngăimă războinicul. Așa a ajuns întreaga pădure, de tot râsul și... de tot plânsul. Am fost și eu odată un copac falnic.

— Te rog să mă scuzi, zise Pit, n-am vrut să te supăr.

— Nu mă supăr, îl înștiință războinicul.

Lângă trunchiul cu înfățișare de războinic, descoperiră o floare decapitată. Micul Drago zbură în jurul ei de câteva ori, sughițând subțirel.

— Asfodela i-a tăiat capul, cu degetele ei ucigătoare, explică războinicul, cu voce obosită.

— O nebună! conchise Pit revoltat. Distruge tot în calea ei, nimic nu mai rămâne în picioare.

— Doar stejarul singuratic, replică trunchiul cu aspect de războinic, pe care vrăjitoarea l-a făcut captiv între zidurile unui turn. Trebuie să ajungeți neapărat la el...

— La el mergem, zise Ina. Ne conduc micul Drago și Sunetul.

— Grăbiți-vă, mai șopti războinicul, după care închise ochii, ca și cum ar fi fost copleșit de oboseală.

Porniră mai departe. Micul Drago în față, iar în spate, Ina cu ariciul alb în brațe. Deasupra lor, Sunetul, săltând domol – singura pată colorată din tot acel ținut întunecat. Ca un curcubeu făcut ghem, înfășurat pe o sferă.

Cu cât înaintau, aerul devenea tot mai dens, mai greu de respirat.

Luna neagră vărsa doar întuneric peste ei.

Micul Drago scotea, din când în când, flăcări subțiri pe nări, pentru ca Ina să nu se rățăcească, să pășească pe unde nu există, încă, pericolul de a se scufunda fără scăpare.

Deslușiră alte siluete ciudate.

Un om-frunză, cenușiu și subțire, tremurând continuu. Își pierduse și graiul. Mai avea puțin până-l înghițea, definitiv, mlaștina.

Apoi apărură un trunchi de forma unei pensule negre. Parcă ar fi fost înmuiată-n smoală. Printre firele acestei pensule mișunau monștri minusculi.

După o vreme, pe Ina începură să o doară picioarele. Trebuia să facă o scurtă pauză. Se opriră pe o insuliță care se întindea pe câțiva metri. Acolo locuia omul-scorbură.

— Odihnește-te, îi zise acesta Inei. Sunteți la mijlocul drumului. Și tare mi-e frică...

Tăcu. Ina se sprijini de el. Îi amortiseră brațele, așa că-l puse pe Pit în scorbura.

— De ce îți este frică? întrebă Ina.

— Că nu veți mai putea continua, șopti omul-scorbură.

— Asta ar fi culmea! exclamă Pit, scuturându-și țepii. Dacă tot am ajuns până aici, vom merge mai departe!

În zâmbi auzind vorbele lui Pit, ca și cum el ar purta-o pe ea în brațe. Îi era tare drag ariciul acesta alb!

Micul Drago poposi pe umerii Inei, să-și odihnească și el aripile.

Atunci se dezlănțui vuietul.

Ieșea din adâncurile mlaștinii. Luna cea neagră începu să picure stropi de cenușă umedă. Apele măloase se zbăteau în valuri mici și dense, improșcând cu spumă de culoarea smoalei. Dar, ciudat, în rest nu se mișca nimic, ca și cum însuși aerul ar fi încremenit de spaimă!

Înă se lipise de trunchiul omului-scorbură. Doar micul Drago nu părea deloc speriat.

— Așa își anunță ea sosirea, sughiță el subțirel. Mult zgomot și multă agitație.

Din adâncurile întunecate își făcu apariția Asfodela. Avea o față lungă și măloasă, ochi intrați adânc în orbite, atât de adânc încât abia i se zăreau. Părul i se scurgea, ca niște firicele de lavă neagră, pe gâtul gros. Nasul ei semăna cu o broască râioasă. Brațele ei lungi păreau niște crengi uscate. Unghiile, în formă de seceră, sclipeau amenințător.

Rânjea.

Printre dinții rari și negri țâșneau stropi de noroi.

De la brâu în jos era un trunchi de copac cu scoarța puternic crăpată. Niște șanțuri prin care colcăiau mici târâtoare de culoarea putregaiului.

Cum ieși din mlaștină, în jurul capului său apăru un roi de muște grase. Ca o coroană mișcătoare.

— Până aici ți-a fost, fetiță inconștientă! hohoti Asfodela, înălțându-și brațele spre luna cea neagră. Avea două brațe ca niște crengi coșcovite.

— Să nu vă speriați de amenințările babei, zise micul Drago.

— Ha, ha, ha! Uite-l și pe amărâtul ăla de vierme cu aripi! hohoti Asfodela. El te-a adus, lui să-i mulțumești! Aici o să-ți lași oasele! Și animalul acela caraghios de alb, cu țepi, la fel.

— Mă mai și jignește, mormăi Pit, în timp ce țepii îi tremurau vizibil.